

Kim Loan

QUỐC ƠI!

Hình Loan và Quốc chụp tại Văn Phòng Cao Ủy Định Cư trại tỵ nạn Panatnikhom, Thailand năm 1992.

Tôi đậu thanh lọc từ trại Sikiew được chuyển về lại trại Panatnikhom, mặc dù văn phòng Bưu Điện còn đó và bà boss người Úc sẵn sàng đón tôi trở lại làm việc, tôi vẫn quyết định tìm việc làm thiện nguyện mới: văn phòng Cao Ủy Tỵ Nạn Thailand.

Trưa hôm ấy tôi đến nhận việc, đang lấp ló ngoài cửa thì có tiếng gọi mừng rỡ:

- Chị Loan! Em nghe tin chị đậu chưa kịp đi tìm, thì chị xuất hiện rồi, vui quá chị ơi! Tôi nay em sẽ dẫn chị ăn hủ tíu và uống cà phê sữa đá ăn mừng nhe.

Tôi cũng vui mừng không kém:

- Ủa, Quốc cũng làm ở đây sao?

- Dạ, em vào làm việc “giao liên”, nghĩa là chạy đi kêu người lên Cao Ủy khi cần phải điền form, bổ sung hồ sơ, hoặc khi có phái đoàn đến phỏng vấn... đó chị!

Quốc qua trại cùng với bố, là nhà văn N.V. Th, bút hiệu Hồ Ông. Trước 1975, chú chuyên viết chuyện phiếm cho

báo Con Ong, là tổng thư ký tuần báo Dân Việt, và chủ bút báo Văn Nghệ. Lúc mới nhập trại, tôi làm trong văn phòng bưu điện, chú Th. thường lên lãnh bưu phẩm, là những gói quà sách, báo, tạp chí mà các bạn bè văn nghệ ở hải ngoại gửi qua cho chú đọc. Biết nhóm bưu điện chúng tôi mê đọc sách báo, lần nào lên lãnh, chú Th. cũng mở ra ngay tại chỗ, chia cho chúng tôi xem trước các cuốn Làng Văn. Khi nào đọc xong mang đến nhà, chú đổi sách hoặc tạp chí khác đọc tiếp. Từ đó mối thân tình của chúng tôi và chú Th. càng khăng khít. Đôi khi chú ghé ngang bưu điện tán dóc chuyện văn nghệ văn gừng, chuyện tỵ nạn, chuyện chính trị chính em, rồi nhắc tới ghé nhà nghe chú đọc bài thơ chú mới sáng tác, nên tôi và Quốc cũng quen biết từ đó.

Lần gặp lại này vui thật, vì chúng tôi cùng đậu thanh lọc, chuẩn bị đi định cư nước thứ ba, tương lai đón chờ phía trước, không phải lo âu như những người rớt thanh lọc, hồi hộp bị trả về Việt Nam.

Làm việc nơi văn phòng Cao Ủy Định Cư tương đối rảnh rỗi. Khi nào có phái đoàn vào trại thì thật sự bận rộn tụi bụi, lên danh sách, kêu người lên điền form, chụp hình, giúp các phái đoàn phỏng vấn. Sau đó công việc đơn giản mỗi ngày như mọi ngày, chúng tôi thường ngồi đọc sách báo, ăn vặt, giải quyết những việc linh tinh, có khi giữa giờ làm cả nhóm kéo nhau ra chợ ăn kem rồi mang về cho bà boss Cao Ủy người Thái. Bù lại, đôi khi bà cũng nổi hứng, buổi sáng vào trại làm việc mang theo mấy bịch bánh chiên kiểu Thái đãi cả văn phòng.

Hôm ấy cũng là một ngày rảnh rang, gần Tết, mấy người trong văn phòng chia nhau đánh bài, chơi trò chơi ghép chữ scrabble, tôi và Quốc ngồi ăn bánh uống trà nói chuyện, rồi Quốc dừng lại nhìn tôi:

- Chị biết anh Hoàng trong Hội Thánh Tin Lành của em chứ? Ảnh cứ nằng nặc đòi em làm mai cho chị, nhưng em làm bộ kiếm có này nọ kéo dài thời gian. Em quý anh Hoàng lắm, nhưng em không thể!

- Chị thấy anh ấy cũng được mà? Tôi đùa.

Quốc nghiêm giọng:

- Nhưng em không thích. Ngu gì làm mai cho anh ấy,

rồi em bị chị cho ra rìa thì sao!

Tôi nháy mắt tính chọc quê Quốc thì Quốc nói nhanh:

- Vì em muốn chị là của em thôi. Em... yêu chị!

Tôi bất ngờ khựng lại, chưa kịp phản ứng, may quá Quốc nở nụ cười, cứu tôi qua cơn khó xử:

- Em biết những gì chị sắp nói nè, là em nhỏ hơn chị 4 tuổi, chỉ bằng tuổi người cháu trai, con bà chị Cả của chị đang ở Texas; là chị coi em như đứa em trai thân thiết, đúng không? Em biết hết, em cảm nhận được hết, em của chị thông minh lắm chứ. Nhưng mà thôi, hôm nay em đã lấy hết can đảm nói ra nỗi lòng từ trái tim, một lần này thôi, chị nhớ nhé, em sẽ không nói lại lần thứ hai nữa đâu, em hứa với chị đó.

Nụ cười từ cái miệng móm duyên của Quốc có chút ngượng ngùng bối rối nhưng thật dễ thương, khiến tôi lấy lại bình tĩnh, nhìn thẳng vào mắt Quốc:

- Cám ơn cung nhiều lắm, chị thương em nhiều hơn và sẽ nhớ mãi ân tình này.

Chẳng bao lâu sau, Quốc và ba lên đường đi Úc định cư. Tôi ở lại chờ phái đoàn Mỹ, rồi bị Mỹ “chê”, liền xin đi Canada theo lời khuyên của gia đình.

Mỗi người một cuộc sống mới nơi hai đất nước khác nhau. Thỉnh thoảng tôi cũng bồi hồi nhớ về khoảng thời gian bốn năm ở trại tỵ nạn Thailand với những con người mến thương mà tôi đã có dịp gặp gỡ.

Nhờ thời đại công nghệ phát triển, chúng tôi, những người quen biết từ trại tỵ nạn, đã tìm được nhau trên nhóm Facebook Tỵ Nạn Thailand. Tôi và Quốc mừng rỡ biết tin nhau, nói lại liên lạc như thuở nào. Chúng tôi kể cho nhau nghe về cuộc sống hiện tại, nhắc lại những tháng ngày kỷ niệm khó quên của một thời tỵ nạn. Quốc kể chuyện tình duyên lận đận, mãi đến 45 tuổi mới lập gia đình và có con gái đầu lòng muộn màng. Ba của Quốc đã bảo lãnh mẹ và hai em từ Việt Nam qua đoàn tụ. Niềm vui chưa được bao lâu thì ba bị stroke khá nặng, phải ngồi xe lăn hơn chục năm nay. Quốc là người con hiếu thảo, càng đáng mọi chuyện, phụ mẹ lo cho ba vì các em trai đã lập gia đình ở xa. Vậy mà số phận vẫn chưa tha cho Quốc khi mẹ lại phát bệnh ung thư xương.

Quốc gọi cho tôi:

- Em đành phải nhẫn tâm chia lìa ba mẹ em; đưa ba vào viện dưỡng lão và đem mẹ về nhà ở với vợ chồng em để tiện chăm sóc. Khổ tâm em lắm chị ơi, em chỉ biết chia sẻ cùng chị thôi. Bà mẹ vợ của em cũng ở chung nhà; thời gian đầu mang mẹ về, vợ em cũng mặt nặng mày nhẹ, nhưng em cương quyết tranh đấu bảo vệ mẹ em tới cùng.

Rồi Quốc lại nói nhỏ như sợ có ai nghe:

- Chị ơi, vợ bỏ mình thì mình còn kiếm vợ khác, chớ mẹ mình mất đi thì đâu còn mẹ nữa, phải không chị?

Biết Quốc bận rộn trăm bề lo cho ba và mẹ, nên tôi và Quốc thỏa thuận, giờ giấc Úc-Canada cách biệt, chỉ nên nhắn tin hỏi thăm nhau vài tháng một lần.

Đầu tháng Chín năm nay, như thường lệ, tôi nhắn, thì Quốc trả lời thật dài:

- Trời ơi, chị lại đến với em đúng lúc ngặt nghèo nhất của đời em: em mới bị heart attack. Đang nằm trong bệnh viện, nhưng chị yên tâm nhé, ca mổ đã thành công. Bác sĩ nói tuần sau em sẽ được về nhà.

Đúng tuần sau, Quốc nhắn:

- Em đã về nhà với con gái cưng của em rồi. Chị vui nhé, đừng lo cho em, trái tim em đã quen... lộn xộn từ khi ở trại rồi mà, chị nhỉ!

Tôi an tâm nhắn lại:

- Em phải giữ gìn sức khỏe để còn lo cho ba, mẹ nữa đấy. Cho chị gửi lời thăm ba, mẹ nhé.

Một tháng sau, tôi bỗng nhận được tin nhắn từ một người lạ:

- Chào cô Loan, tôi là bạn thân của Quốc. Báo cho cô một tin đau lòng, là Quốc vừa “ra đi” đêm nay, sau cơn đau tim từ tháng trước.

- Thật vậy ư? Sao lại đột ngột quá Quốc ơi!

- Đúng vậy đó cô. Hồi tôi nay, Quốc mời vài người thân đến nhà ăn uống vì sức khỏe đang dần hồi phục. Giữa chừng Quốc bảo mệt, ra sofa nằm. Một lúc sau người nhà kêu Quốc vào phòng ngủ thì mới biết Quốc không còn thở nữa, chẳng biết “ra đi” từ khi nào. Xe ambulance được gọi tới vẫn không cứu được.

Người ấy lại tiếp:

- Tôi lớn tuổi hơn Quốc nhưng hai anh em thân nhau như ruột thịt. Quốc từng tâm sự với tôi rất nhiều về cô. Ngày Quốc nhập viện mổ tim, tôi vào thăm. Khi vừa tỉnh lại, Quốc kéo tôi nói nhỏ vào tai tôi, nếu Quốc có mệnh hệ gì thì báo cho cô biết; nên đêm nay tôi nhắn tin cô theo lời dặn dò của Quốc. À, cô Loan ơi, hai cuốn sách *Mùi Hương Cũ* và *Buôn Vui Đòi Tỵ Nạn* của cô mà trước đây Quốc đã từng đưa cho tôi đọc, mấy hôm nay qua nhà chơi tôi vẫn thấy trên tủ ngay bàn làm việc của Quốc, nay tôi xin phép được giữ hai cuốn này cô nhé?

- Anh ơi, Quốc là một trong những người khuyến khích tôi in sách và xin ủng hộ 10 cuốn, nên đó là sách của Quốc. Anh phải xin phép Quốc mới đúng, mà tôi tin là Quốc rất vui lòng gửi anh giữ gìn.

Nhắn tin qua lại một hồi, người ấy muốn gửi cho tôi tâm tình cuối đời của Quốc giữ kín bấy lâu nay, giờ Quốc vừa ra đi, xin được thay mặt Quốc trao lại cho tôi:

“Cát trong tim riêng một góc trời
Tình yêu chị, vị ngọt đây vui
Kỷ niệm xưa đưa về như mới
Với mỗi tình ghi khắc chị ơi.

Khoảng không gian xa xôi đôi ngã
Cả khối tình chưa rã trong tâm
Âm thầm thương dạ trường đã thấm
Âm tình xa với tấm chân tình.

Nay em đi gửi lại bóng hình
Tình yêu đó dấu đỏ hương trinh
In trong hồn nụ hôn chưa tỉnh
Đỉnh đằm say thay tiếng lặng thinh.

Bye chị nhé em về cõi tịnh
Bước đi buồn bịn rịn chơi vui
Buông xác thân mà lòng chưa cõi
Bởi tình em riêng một góc trời ...”

Cả đêm hôm ấy tôi thao thức trăn trở, thương Quốc già từ cõi đời dở dang ở tuổi 52 trong khi còn nhiều gánh nặng gia đình vương mang. Tôi cảm động rung rung dù ở những phút

giây sinh tử cuộc đời, Quốc vẫn nghĩ đến tôi.

Quốc ơi, làm sao chị quên được những tháng ngày hai chị em làm chung văn phòng Cao Ủy Định Cư Panatnikhom, Thailand? Những buổi trưa hè, cây phượng già bên góc văn phòng tỏa tán lá xanh mát; buổi chiều mưa đường ra chợ Lào ướt át; buổi tối gió mát dạt dào, ... Nhóm Cao Ủy chúng mình đi dạo; ghé Hội Thánh Tin Lành của em nghe nhạc Thánh Ca; ghé nhà em nghe ba của em đọc thơ; và có khi lang thang trên những con đường trong trại cho đến giờ giới nghiêm?

Rồi chúng ta rời trại ty nạn, gần 20 năm sau tìm lại nhau trên Facebook, em đã reo lên: “Ôn giời! Chị yêu dấu của em đây rồi!” Từ đó, chị em mình thỉnh thoảng nhắn tin nhau, những cuộc gọi chỉ 5-10 phút mà vui bất tận, nghe tiếng em cười nói vui vẻ, dù cuộc sống lo toan cho ba, mẹ bệnh nặng, con gái còn quá bé bỏng, ngây thơ. Đôi lúc em ghé facebook của chị, lặng lẽ bấm like là chị em mình biết tin của nhau, no news is good news, chẳng cần phải dài dòng hỏi han.

Em cũng có gene di truyền văn thơ từ ba, đôi lần chị post thơ, em nôi hứng vào họa chớp nhoáng mấy câu; em bảo thơ em không hay, nhưng “may mà có... chị, đời em còn... làm thơ!”

Em kể cho chị nghe căn nhà miền quê nước Úc mỗi lần em bỏ phố lên rừng. Chàng lãng tử chẳng màng tiền bạc vật chất, thích mộng mơ, mặc ai bon chen hơn thua ngoài kia.

Chị vẫn nói em chẳng khác ngày xưa, vẫn là chàng trai móm duyên, có trái tim ngọt ngào, như kỷ niệm chị viết về em trong cuốn sách Buồn Vui Đời Ty Nạn. Một buổi trưa hè nắng cháy Panatnikhom, tụi mình đi đón người từ Sikiew đậu thanh lọc, rồi chị gặp bạn chị, em gặp bạn em, lạc nhau giữa bãi đất trống, chị và bạn chị đã chạy khắp bãi xe, gọi “Quốc Oi, Quốc Oi!”

Có ngờ đâu, hôm nay chị lại gọi em, một lần cuối và mãi mãi... Quốc ơi! Hãy yên nghỉ nhé, em trai mến thương của chị!

Kim Loan

(49 ngày Em ra đi)

GỬI NGƯỜI Ở BANGKOK

(Cho chàng luật sư Bộ Nội Vụ Thái, người đã phỏng vấn
thanh lọc tôi tại trại ty nạn Sikiew, Thailand.)

Lá thư ấy được gửi từ Bangkok
Nét chữ nghiêng nghiêng tôi chẳng hề quen
Tôi đã nhận ra anh bởi họ tên
Nơi góc phong bì màu xanh thân ái.

Anh là luật sư Bộ Nội Vụ Thái
Đến trại Sikiew phỏng vấn thuyền nhân
Có tên thanh lọc một ngày đầu xuân
Tôi đến đó trong âu lo, bờ ngõ.

Nhưng nụ cười anh làm tôi hết sợ
Khi hỏi thăm về đất nước Việt Nam
Rồi hỏi tôi: “Có muốn ở Thailand?”
Nếu mai này tôi không đậu thanh lọc.

Anh cũng hỏi về những ngày ty nạn

Những chuyện buồn vui nơi trại tạm dung
Tôi nhìn anh, tâm sự hết nỗi lòng
Của chuyện vượt biên chập chùng sóng gió.

Anh ân cần hỏi thêm nhiều chuyện nữa
Quá khứ qua, hay mộng ước tương lai
Đòi ty nạn buồn chẳng biết ngày mai
Anh hiểu lắm, cũng tâm hồn trẻ tuổi.

Cuộc phỏng vấn đã xong sau ba buổi
Anh tiễn tôi ra tận cổng hàng rào
Tôi đi về khu trại dưới nắng chiều
Mang theo ánh mắt hiền hoà, lưu luyến.

Một năm đợi chờ niềm vui đã đến:
Đậu thanh lọc rồi, tôi ngỡ như mơ
Ngày tôi lên đường đi nước thư ba
Thư anh đến, thay cho lời tạm biệt.

Cám ơn anh, cám ơn một người bạn
Dù mới quen và chỉ gặp một lần
Đường ra phi trường xao xuyên băng khuông
Chiêu Bangkok bỗng vấn vương, gần gũi.

Rồi hôm nay ai vừa nhắc “Bangkok”
Kỷ niệm hiện về quá đời thân thương
Anh có còn ở chốn ấy hay không?
Mong anh được bình yên và may mắn.

Thời gian qua nổi trôi theo cuộc sống
Đã lâu rồi tôi chẳng biết tin anh
Lá thư xưa nét chữ đã thành quen
Và Bangkok của anh tôi nhớ mãi!

Kim Loan

BÀI THƠ TÌNH YÊU

(Cho Đào Xuân Lãm, người bạn tri kỷ từ năm học lớp 9 đến nay)

Tôi viết cho người bài thơ Tình Yêu
Dù chúng mình chưa bao giờ hò hẹn
Người đã cho tôi rất nhiều kỷ niệm
Tuổi học trò áo trắng đẹp mộng mơ.

Người thường chép tặng tôi những câu thơ
Của ai đó cũng làm tôi xao xuyến
Hoặc bài hát mà tôi chưa hiểu hết
Lời thật buồn: “Tôi Đưa Em Sang Sông”.

Những buổi tối người đến nhà, bâng khuâng
Trời vào hè tiếng ve kêu rả rích
Mình cùng nghe bản nhạc ngoại yêu thích
Giải nghĩa từng câu: “No Woman No Cry”.

Năm học cuối cùng, ước vọng tương lai
Mùa thi đến, chưa chia tay đã nhớ
Người chăm chút nấu nồi chè đậu đỏ
Mời tôi ăn, mang may mắn vào đời.

Rời ngày tan trường, mỗi đứa một nơi
Trên bục giảng tôi làm cô giáo trẻ
Đâu hiểu được tâm tư người bạn cũ
Đang nồng nàn ôm ấp một tình cảm.

Bài hát năm xưa, nhạc sầu mênh mông
Không có ai cùng nghe, cùng chia sẻ
Người miệt mài với giảng đường, sách vở
Mà thời gian vẫn cứ lặng lẽ trôi.

Và người ra trường, tình lý xa xôi
Những phiên trực đêm một mình thức trắng
Khỏi thuốc, cà phê, hồ sơ bệnh án
Còn mơ màng một hình bóng trong tim

Chuyến phà cuối năm gió lạnh màn đêm
Người khách phương xa trở về thành phố
Bước chân lang thang, lạc qua xóm nhỏ
Chẳng biết có còn ai đợi ai mong...

Thương sao không nói để tình long đong?
Tôi đã có giấc mộng đời phía trước
Người đến tìm tôi một chiều mưa ướt
Vào quán cà phê tâm sự đầy vui

Khi tiễn nhau về mưa đã ngừng rơi
Chợt ám lại bàn tay người vuốt tóc
Hiểu ra muộn rồi, lòng tôi muốn khóc:
Hai đứa mình vừa lỡ một chuyến tàu

Người hẹn trở lại thăm tôi lần sau
Tôi đã vượt biên, không lời từ giã
Nếu dòng sông đời còn trôi muôn ngã
Đừng trách gì nhau những chuyện hợp tan

Tôi viết bài thơ thương nhớ mênh mang
Tặng những mối tình học trò dang dở
Tặng riêng người, có một thời rất trẻ
Đã vì tôi, tha thiết mộng ban đầu

Kim Loan